

[Hagbart Berg.]

Spiritusskatten og tredivedoblede Cigaret-skatten. Den højtærede Finansminister dokumenterede jo i øvrigt i sin Forelæggelsestale paa fyldestgørende Maade, i hvor udstrakt Grad den nugældende indirekte Beskatning netop hviler paa Luksusforbruget, og Forholdet er da ogsaa det, at Socialdemokraterne og de Radikale kun er Modstandere af disse Skatter i de Tidsperioder, da disse Partier er i Opposition, medens de er ivrige nok for at beholde dem, naar de er Indehavere af Regeringsmagten. Men naar Venstre har Valget imellem at ned sætte Luksustoldsatserne eller at lempe Formue- og Indkomstskatten til Staten, saa vælger vi det sidste, og vi gør det af 3 Grunde. Vi gør det af den Grund, at de nugældende Satser i Formue- og Indkomstskatten er Satser, der er fastsat i Krigstiden, i Inflationstiden, og selv om der ved Revisionen i 1922 skete visse Lempelser, maa vi holde for, at det fremdeles er meget høje Satser, vi har.

Vi gør det ogsaa ud fra den Betragtning, at Stat og Kommune, som enhver ved, har Brug for overordentlig store Beløb til deres Husholdning, og det turde da være en given Sag, at det maa være en fornuftig Politik at afstemme Skattelovgivningen saadan, at Staten og Kommunerne ikke i alt for stor Udstrækning skal øse af de samme Skattekilder. Det er i alt Fald et Hensyn, vi fra Venstres Side ønsker at tage, og som vi har taget.

I denne Forbindelse kan jeg pege paa, at vi jo har modsat os en øget Ejendomsbeskatning til Staten, fordi Kommunerne i saa høj Grad maa lægge Beslag paa denne Skattekilde. Vi ved jo ogsaa, at Kommunerne, ganske særlig Købstadkommunerne, hvor man har meget store Udgifter, næsten udelukkende har Indkomstskatten at ty til. Derfor maa jeg mene, at det er en forsvarlig og nødvendig Politik, at vi ved Vurderingen af, hvor høje Satserne kan være for Indkomst- og Formueskatten til Staten, ogsaa tager det Hensyn, at Kommunerne i høj Grad maa lægge Beslag paa denne Skattekilde.

Naar vi gerne i det Omfang, det er gørligt, ønsker en Reform paa dette Omraade, er det ogsaa af Hensyn til selve Formue- og Indkomstskattens Idé. Venstres historiske skattepolitiske Hovedkrav har været: Skat efter Skatteevnen. Derfor maa Indkomst- og Formueskatten være et væsentligt Led af vort samlede Skattesystem, og vi har følgelig ogsaa maattet kræve, at denne Beskatning skete efter den

stigende Skalas Princip, saa at de med den største Bæreevne kom til at yde mest.

Vi er imidlertid paa dette Omraade, tør jeg sige, naaet til en Progression saa stærk, som ingen indenfor Venstre havde tænkt sig Muligheden af, da vi første Gang fik denne Beskatning, altsaa i 1903. Da var Stillingen den, at vi fik en Indkomstskat med en Stigning fra 1,3 til 2,5 pCt., saaledes at de højeste Indtægter altsaa kun svarede knapt dobbelt saa meget i Indkomstskat til Staten af hver 1 000 Kr. som de mindste Indtægter. I den gældende Lovgivning har vi imidlertid en Progression, som gaar fra 0,4 pCt. til 25 pCt., d. v. s., at i Øjeblikket betaler de højeste Indtægter 62 Gange saa meget i Skat pr. 1 000 Kr. som de mindste skattepligtige Indkomster. Og ser vi paa Formueskatten, havde vi i 1903 en fast Promille paa 0,6, mens vi nu har en Skala fra 0,65 til 16 pro mille, saaledes at de største Formuer nu betaler 25 Gange saa meget pr. 1 000 Kr. som de mindste Formuer.

Hele denne Beskatning maa, som sagt, ses i Forbindelse med, hvad der betales i Kommuneskat. I mange Kommuner er der jo en meget høj Beskatning; i visse Tilfælde gaar den op til baade 15 og 20 pCt., ja enkelte Steder vist endog derover. Jeg tror, man maa kunne blive enig om, at hvis den samlede Indkomst- og Formuebeskatning naar en saadan Højde, at den hemmer Initiativ, Arbejdsomhed og Lyst til Opsparing, saa laver vi noget galt.

I hele dette Problem er der efter min Mening baade et etisk og et rent praktisk Hensyn at tage. Vi har jo et politisk Parti, Retspartiet, der rent ud siger, at den nuværende Beskatning af Indkomst og Formue er umoralsk, fordi den begunstiger den dovne og den ødsle. Ja, det kan siges og maaske ogsaa med en vis Ret, men jeg for mit Vedkommende har nu ingen Anfægtelser i den Retning, thi som Regel er det dog sikkert saaledes, at de bedst udstyrede er dem, der tjener mest, og der er derfor heller ikke noget galt i, at disse yder forholdsvis mest til den offentlige Husholdning. Derimod mener jeg, at det rent praktiske Hensyn vejer mere, dette, om det samfundsmæssigt og skattepolitisk set kan betale sig at have en Skala med saa stærk en Stigning, at vi modvirker Kapitaldannelse. Der er ikke Spor af Tvivl om, at hvis vi gør det, er vi inde paa noget galt.

Regeringen har imidlertid ment, at Tiden ikke er inde til en almindelig Revision af disse Love, bl. a. af rent statsfinansielle Grunde. Paa Grund af, at der kun haves et begrænset Beløb til Disposition, holder man